

JAK SI MĚ NAŠLO TO, CO JSEM HLEDAL

Nespadl jsem z koně, nejel jsem do Damašku. Na oči však slepnu postupně a trvale. Přesto mám pocit, že mi Bůh do života vstoupil. I mně, dalšímu nedochůdčeti. Tedy nevstoupil až teď, samozřejmě byl, je a bude všude a ve všem. Projevil se však v mém srdci tak, že i já jsem jeho vůli počal vnímat jasně.

Přežil jsem šťastné dětství a spokojené mládí vesnického kluka i tradičně prožívanou víru, docela v klidu překonal i roky telecí, odmaturoval, vypadl z domu na vojnu. Za situace, jakou bys nevymyslel, přišlo osudové partnerské seznámení, při němž jsem byl vnitřním hlasem od počátku upozorňován, že teď se děje cosi mimořádného. Svatba, za deset měsíců prvorozený. Stavba a druhorozená. Stěhování a přírůstek třetí. Šťastné a plodné období produktivní. Přitom jsem byl trochu fotbalistou, dvacet pět let muzikantem, následně deset roků folklóristou. Na desetiletí profese miškéřské navázala více než dvacetiletá kariéra obchodního manažera, s úspěšným profesním zakončením. Po dobrých i varovných upozorněních však také velké otázky vnitřní. Jak dál, co dělat? Snažil jsem se z nich vypsát.

Během sedmi let mého vědomého dotazování a interního formování, s přeorientovaným námětem četby přišlo i zaslechnutí dříve neslyšitelného. Přišlo setkání s Františkem. Skrze Gabču i Chestertona, Pavlu a Brigitu. Jako cesta z pohádky do pohádky, během níž jsem byl v jednom podvečeru neviditelnou rukou přiveden od čertíků z předpekli nahoru do světa Karafiátových Broučků. Byl první březen, byl milosrdné lásky čas. Do tmy poutního místa u svatého Antonína zářila okna kaple. Uvnitř bylo setkání františkánů. Vstoupí-li do srdce touha, události se dají do pohybu. Začaly se řetězit i v životě mém. Dvouleté anonymní návštěvy františkánských setkání první sobotu v měsíci u sv. Antonína, osobní setkání s živým Kristem při celonoční adoraci na svatém Hostýně, snaha naslouchat srdcem. Co by však byla víra bez skutků? Vždyť rozhlédneme-li se kolem sebe, kolik očekávání podpory pozorujeme, kolik chybí úsměvů, účasti. Zapojil jsem se do podpory dobrovolnictví. Svatý František a mnozí jeho následovníci jsou „divní“ svou neokázalostí a upřímnou prostotou. V dnešním světě tak zdůrazňujícím individuální úspěch se to zdá být ještě divnější než dříve. Je to však nádherná inspirace při snaze po směřování k podstatě, při touze po odevzdání. I v tomto je mi dopřána vzájemná podpora sdílená s mými druhy. Kolik krásného je nám nabízeno jsem pocítil při františkánských misích. Když Svatý Duch skrze nás přiváděl lidi ke Kristu, aby v okamžiku žehnání vyplnil celý prostor, proměnil všechno včetně kulis ulic i všeho, co v nich zůstávalo. Necítil jsem tehdy čas ani prostor, pouze čistou radost. A sílu Ducha, který dokáže proměnit všechno. Přijde-li na to i připomenout mi, že prakticky každý den mám možnost zúčastnit se bohoslužby, přijmout eucharistii. Ne, že bych to dříve nevěděl, ale tehdy jsem pocítil, jaká je to posila, jak řád a modlitba dokáže i v mém případě srovnat život i zdraví.

Přišlo další setkávání a seznamování na cestě františkánské. Údiv nad jasností odpovědí z období rozjitřeného, úžas nad tím, jak to zapadá do sebe i do mne. Smysluplnost, prostota, přirozenost. Chápání žádoucí náplně i formy bytí. Co znamená pomáhat, předávat, nelpět. A za ty možnosti Bohu děkovat a jej chválit. Byť se to zdá být občas cestou nelehkou, je to pouť nanejvýš radostná. Je to cesta správná, je to cesta moje. Prázdnota se plní. Není to

„pouze“ rozhodnutí svobodné vůle, je to poznání srdce. Jakoby mě někdo jaksi samozřejmě popadl za límec a přivedl sem. Šetrně a ohleduplně. Někdo se srdcem nanejvýš laskavým a milosrdným, s mocí absolutní. Sám při svém procitání poznávám, jak osvobozující je nabídnout pomoc či letný úsměv, jakou nůši vděku můžeme sklidit za hrstku účasti. Vstoupí-li do srdce touha po následování Boha, je to dar největší. Byť vůbec netušíme, čeho se dočkáme. Buď vůle Tvá.

Václav Vendelín Hájek